

STERREN STOF

KRYSTAL
SUTHERLAND

VERTAALD DOOR HANNEKE VAN SOEST

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2016

Copyright © 2016 Krystal Sutherland / www.krystalsutherland.com

Oorspronkelijke titel: *Our Chemical Hearts*

Oorspronkelijk verschenen bij G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

© 2016 vertaling: Hanneke van Soest

© 2016 vormgeving omslag: Annie Ericsson

Omslagbeeld: Getty Images

Omslagbelettering en logo: Caren Limpens

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7065 2 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

IK DACHT ALTIJD dat het moment waarop je de liefde van je leven ontmoette zou zijn als in de film. Natuurlijk niet precies zo, in slow motion, met haar dat wappert in de wind en aanzwellende vioolmuziek, maar ik dacht dat er op zijn minst iets zou gebeuren, weet je wel? Dat je hart overslaat, je ziel een slagje draait, dat een stem vanbinnen zegt: ‘Holy shit. Daar is ze. Eindelijk, na al die tijd, is ze er.’

Niets van dat alles gebeurde toen Grace Town op de tweede dinsdagmiddag van het laatste schooljaar tien minuten te laat de toneelles van mevrouw Beady binnen kwam wandelen. Je zou kunnen zeggen dat Grace het type was dat altijd indruk maakte als ze ergens binnenkwam, maar dan niet omdat ze nou een onmiddellijke, onvergankelijke liefde opwekte. Ze was gemiddeld van lengte, had een gemiddeld postuur en was gemiddeld aantrekkelijk, wat het voor haar makkelijk zou moeten maken om zich aan te passen op een nieuwe school, zonder de dramatische clichés die nogal eens voorkomen in dit soort verhalen.

Maar er waren drie dingen die onmiddellijk opvielen aan Grace, voordat haar alledaagsheid haar kon redden:

1. Ze droeg van top tot teen jongenskleiding. Het was niet een soort jongensachtige skatermeisjeslook; nee, echte jongenskleren, die haar veel te groot waren. Een jeans die skinny hoorde te zijn, werd met een riem om haar heupen omhooggehouden. Hoewel het nog maar sep-

tember was, droeg ze een sweater, een geruit hemd en een gebreide muts, en om haar hals een lange leren veter met een anker aan het uiteinde.

2. Ze zag er vuil en ongezond uit. Ik heb junkies gezien die er beter uitzagen dan zij die ochtend. (Niet dat ik veel junkies in het echt had gezien, maar ik had *The Wire* en *Breaking Bad* gekeken, en dat telt wel degelijk mee.) Haar blonde haar was ongekamd en slecht geknipt, ze had een vale huid, en ik weet bijna zeker dat als ik haar op welk moment dan ook die dag had geroken, ze gestonken zou hebben.
3. Alsof dat nog niet genoeg was om haar kansen om in een nieuwe klas opgenomen te worden volkomen te verpesten, liep ze met een wandelstok.

En zo gebeurde het. Zo zag ik haar voor het eerst. Geen slow motion, geen wapperende haren, geen vioolmuziek, en zeker geen overslaand hart. Zwijgend hobbelde Grace tien minuten te laat binnen, alsof de school van haar was, alsof ze al jaren bij ons in de klas zat. En mevrouw Beady zei niets, misschien omdat Grace nieuw was, of omdat ze vreemd was, of omdat de lerares wel zag dat een stukje van haar ziel gebarsten was. Grace ging achter in het zwart geschilderde toneellokaal op een stoel zitten, legde haar wandelstok op haar bovenbenen en zei de hele les tegen niemand iets.

Hoewel ik nog twee keer naar haar keek, was ik tegen het einde van de les vergeten dat ze er was, en ze glipte naar buiten zonder dat iemand het merkte.

Dit is dus beslist geen verhaal over liefde op het eerste gezicht.

Maar het is wel een liefdesverhaal.

Nou ja.

Min of meer.

DE EERSTE WEEK van het laatste schooljaar, voor Grace Towns plotselinge verschijnen, was zo saai als de middelbare school kan zijn. Er waren nog maar drie schandaaltjes geweest: een derdeklasser was geschorst omdat hij rookte in de meisjestoiletten (als je wordt geschorst, zorg er dan in elk geval voor dat het niet om iets afgezaagds is), een anoniem persoon had een filmpje van een naschoolse vechtpartij op het parkeerterrein op YouTube gezet (daar waren de leraren echt in alle staten over), en er deden geruchten de ronde dat Chance Osenberg en Billy Costa elkaar een soa hadden bezorgd doordat ze allebei seks hadden gehad met hetzelfde meisje (ik zou willen dat ik dit verzon, lieve lezers).

Zoals altijd was mijn leven geheel schandaalloos gebleven. Ik was zeventien jaar oud, een rare, slungelige knul, het type dat je zou casten als je een jonge Keanu Reeves nodig hebt maar het grootste deel van je budget al hebt uitgegeven aan catering en slechte computeranimatie. Ik had nog nooit gerookt, zelfs niet passief, en godzijdank had niemand me ooit benaderd om onveilig te vrijen. Mijn donkere haar viel tot net op mijn schouders, en mijn favoriete kledingstuk was het tweedjasje van mijn vader uit de jaren tachtig van de vorige eeuw. Je zou kunnen zeggen dat ik eruitzag als een kruising tussen een mannelijke Summer Glau en Severus Sneep. Minus de haakneus, plus een paar kuiltjes in wangen en kin, en voilà: het volmaakte recept voor ene Henry Isaac Page.

Destijds was ik ook totaal niet geïnteresseerd in meisjes (of jongens, mocht je het je afvragen). Hoewel mijn vrienden al vijf jaar de ene na de andere dramatische kalverliefde beleefden, was ik nog nooit echt verliefd geweest. Oké, misschien op de kleuterschool op Abigail Turner (tot ik haar op haar wang kuste op een moment dat ze het niet verwachtte; daarna ging het rap bergafwaarts met onze relatie), en op de basisschool was ik minstens drie jaar bezeten geweest van het idee met Sophi Zhou te trouwen. Maar zodra ik in de puberteit kwam, was het alsof er vanbinnen een knop werd omgedraaid. In plaats van een door testosteron gedreven seksmaniak te worden, zoals de meeste jongens om me heen, kwam ik niemand tegen die ik op die manier in mijn leven wilde hebben.

Ik richtte me op school en het behalen van de benodigde cijfers om toege laten te worden tot een goede universiteit, en dat vond ik prima. Waarschijnlijk dacht ik daarom minstens een paar dagen niet meer aan Grace Town. Misschien had ik nooit meer aan haar gedacht als ene Alistair Hink, leraar Engels, zich er niet in had gemengd.

Wat ik over meneer Hink weet, is nog steeds niet veel meer dan wat de meeste middelbarescholieren over hun leraren weten. Hij heeft erg last van roos, wat niet half zo opvallend zou zijn als hij niet zo nodig elke dag een zwarte coltrui moest dragen. De fijne witte schilfertjes op zijn schouders waren als sneeuw op asfalt. Aan zijn ringloze linkerhand te zien was hij onge trouwd, wat vast veel te maken had met de roos en het feit dat hij een opmerkelijke gelijkenis vertoonde met Napoleon Dynamites broer, Kip.

Hink had ook een vurige passie voor de Engelse taal. Die ging zo ver dat hij, toen een les wiskunde een keer vijf minuten uitliep en dus tijd van onze les Engels afknabbelde, de wiskundeleraar, meneer Babcock, belde en hem een preek gaf over de verhevenheid van alfavakken boven wiskunde. Veel leerlingen lachen hem achter hun hand uit – waarschijnlijk waren de meesten voorbestemd voor een carrière in de techniek, de natuurwetenschappen of de klantenservice – maar nu ik erop terugkijk, kan ik die middag in het broeierige klaslokaal aanwijzen als het moment waarop ik verliefd werd op het idee schrijver te worden.

Ik was altijd al redelijk goed geweest in schrijven, in het combineren van woorden. Sommige mensen worden geboren met een oor voor muziek, som-

migen met talent voor tekenen, en anderen – mensen zoals ik – hebben een ingebouwde radar die hun vertelt waar een komma in een zin hoort. Wat superkrachten betreft staat grammaticale intuïtie vrij laag op de schaal van coolheid, maar daarmee had ik wel de aandacht getrokken van Hink, die toevallig verantwoordelijk was voor het beheer van de schoolkrant en het samenstellen van de redactie. Al in de tweede klas had ik aangeboden om eraan mee te werken, in de hoop op een dag hoofdredacteur te worden.

Ongeveer halverwege mevrouw Beady's toneelles op donderdag in de tweede schoolweek ging de telefoon. Mevrouw Beady nam op. 'Henry, Grace, meneer Hink wil jullie na school graag spreken in zijn kantoor,' zei ze, nadat ze een paar minuten met meneer Hink had gebabbeld. (Beady en Hink hadden altijd al goed met elkaar kunnen opschieten. Twee zielen, geboren in de verkeerde eeuw, waarin de wereld graag de draak stak met mensen die kunst nog steeds het bijzonderste vonden wat de mensheid ooit had voortgebracht of zou voortbrengen.)

Ik knikte en keek met opzet niet naar Grace, ook al zag ik uit mijn ooghoek dat ze me van achter in het lokaal aanstaarde.

De meeste tieners die na school bij hun leerkracht op kantoor geroepen werden, gingen uit van het ergste, maar ik leidde, zoals ik al zei, treurig genoeg een schandaallos bestaan. Ik wist (of hoopte te weten) waarom Hink me wilde spreken. Grace was nog maar sinds twee dagen veroordeeld tot Westland High, niet echt lang genoeg om een andere leerling met trichomonas te hebben besmet en/of na school in elkaar te hebben geslagen (al liep ze wel met een stok en keek ze vaak boos).

Waarom Hink Grace wilde spreken was, net als zo veel aan haar, een raadsel.